Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

De pruik en de das : blyspel

https://hdl.handle.net/1874/370259

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT 1929

Verzameling tooneel-stukken uit de nalatenschap van prof. Dr. J. te WINKEL

No. 673

Dr. J. te Winkel
N: 727a

673

N°. 13.

DE PRUIK EN DE DAS,

B L Y S P E L.

NAAR HET FRANSCH VAN

B. P I C A R D,

DOOR

HENDRIK OGELWIGHT, JUNIOR.

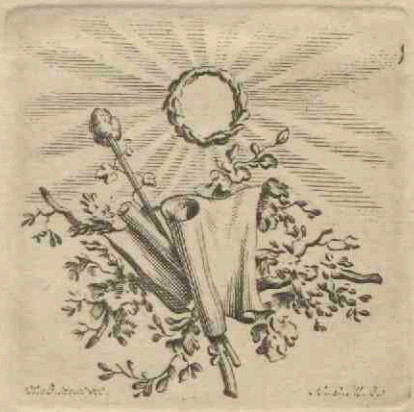

Te AMSTELDAM, by
PIETER JOHANNES UYLENBROEK.
MDCCXCVII.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

BERICHT.

Belagchelyke zaken te gispen, met oogmerk om daardoor iets nuttigs te bereiken, is zeker altoos geweest, en zal ſteeds blyven, de hoofdpligt van een' boertig' ſchryver. Dat dit op verſchillende wyzen geſchieden kan is onbetwistbaar. Bovenal munten daarin de Franſchen uit. Het thans door my aangeboden wordende ſtukje levert ons daarvan een nieuw bewys op. Hoe vele oude vryſters zouden gelukkige vrouwen geworden zyn, indien zy niet, door het in hare jeugd te overdreven opvolgen der mode, brave mannen hadden afgeſchrikt haar een geluk aan te bieden, dat duurzamer is dan de beste modegril zyn kan! Mogten dus de jonge meisjes uit dit en ſoortgelyke ſtukjes leeren de mode niet in hare overdrevenheid te volgen, nimmer buiten haare ſtaat te gaan, en vooral nooit gehoor te verleenen aan die wezens, die zich mannen noemen, maar door hun gedrag toonen dien eernaam onwaardig te zyn!

PERSONAADJEN.

DURMONT.

DORVAL.

VALERIUS.

CRAPS.

ADELAÏDE DURMONT.

JUSTYN.

Het tooneel is te Parys, in het huis van Durmont.

DE PRUIK EN DE DAS,

B L Y T S P E L.

EERSTE TOONEEL.

DORVAL, *alleen.*

Men gaat hem roepen; goed! het is een uitſtekende dienst dien ik hem zal bewyzen; ik ben wel gelukkig, ontdekt te hebben, dat de heer Durmont de oom van dat beminlyke meisje is; inderdaad zeer beminlyk! wat zoude het jammer zyn, indien de overdryvingen der mode hare natuurlyke ſchoonheid ſchonden: de vrouwen zyn zo beminlyk, als zyzichzelve gelyk blyven; 'er is 'er geen, neen, geen één, die niet in haar perſoon, verſtand, of hart, iets heeft, dat inneemt, dat behaagt; waarom dan gezocht zich nieuwe bekoorlykheden te verſchaffen, daar zy 'er zo veel van de natuur ontfangen hebben?

TWEEDE TOONEEL.

DURMONT, DORVAL.

DURMONT.

Zyt gy het die naar my vraagt, jonge heer?

DORVAL.

Gy zyt de heer Durmont?

DURMONT.

Juist: wat begeert gy van hem?

DORVAL.

Hebt gy geen nicht, met name Adelaïde Durmont?

DURMONT.

Ja: hebt gy tyding van haar? Zoude zy te Parys zyn?

DORVAL.

Zyt gy ongerust wegens haar?

DURMONT.

Het is waarlyk niet zonder reden. Het is nu byna twintig dagen, dat Pieter Durmont, haar vader, myn oudſte broeder, koopman te Elbeuf, my ſchreef.... Wacht! ik heb zyn' brief by my, luister: (*Hy krygt den brief uit zyn zak en leest.*) „ Myn waarde broeder.... zes en veertig „ ellen blaauw laken.... " (*Ophoudende.*) Negotiezaak, die gy niet noodig hebt te hooren.... ha! daar is het, (*Hy leest.*) „ Ik maak gebruik van de gelegenheid, dat „ een myner vrinden met zyne vrouw op reis gaat, om „ myne dochter naar Parys te zenden; ik doe haar in de „ kost by eene eerlyke linnenwinkelierſter; ik heb haar uw „ adres gegeven, en bid u, haar als uwe eigen dochter te „ handelen... " Nu volgt de beſchryving en de lof van zyne dochter; niets natuurlyker, dewyl het een vader is die ſchryft. Hy heeft haar dus myn adres gegeven; dat is zeer wel gedaan; maar hy had my ook het hare behooren te geven; ſedert ik dezen brief ontfangen heb, wacht ik; niemant komt opdagen; en ik weet dus niet of myn waarde nichtje noch te Elbeuf, reeds te Parys, of onder weg gebleven is.

DORVAL.

Zy is in Parys.

DURMONT.

Kom!

DOR-

DORVAL.

Sedert veertien dagen.

DURMONT.

Ha! ha!

DORVAL.

Ik heb haar gezien.

DURMONT.

In waarheid?

DORVAL.

Ik heb haar gesproken, ik heb met haar gedanst.

DURMONT.

Ik maak 'er u myn kompliment over.

DORVAL.

Zy is volmaakt gezond.

DURMONT.

Dat is my lief: maar het is vreemd genoeg dat gy my ding van haar brengt; en dat ik, haar oom, onkundig en....

DORVAL.

Het is veertien dagen geleden dat ik by mejuffrouw esprez, linnenwinkelierster, in de wetstraat, op een bal noodigd wierd; zy vierde haar' geboortedag; ik kom binn, en myne oogen vestigen zich op eene kleine brunet van ntrent agttien jaren; de oogen levendig, maar zedig; eenuwdig gekleed, maar zindelyk; het evenbeeld der onschuld, r oprechtheid en der beschroomdheid; het was uwe nicht.

DURMONT.

Ziedaar, juist, de schets die haar vader 'er my van gegen heeft.

DORVAL.

Zy was den vorigen dag aangekomen; wat genoegen smaakte in haar onderhoud! maar ik konde 'er, helaas! niet lang

my in verheugen, dewyl een hoop jonge lieden haar om ringde: vooral nam een zekere Valerius, de neef van d vrouw van den huize, een *bon ton* gek, haar oplettendheid in ſedert dien tyd heb ik haar niet geſproken, maar ben dagely den linnenwinkel voorby gegaan; Valerius was 'er altoos, uwe nicht ſcheen genoegen in zyn onderhoud te vinden; heb ſpoedig groote verandering in de kleeding van uwe nic zien opkomen; ik bedrieg my zelf zeer, zo ik haar gister niet in de opera gezien heb met eene dier blonde pruiken het hoofd, waaronder de vrouwen ſints eenigen tyd goe vinden zich te verbergen.

DURMONT.

Verdord! myne nicht in de opera met eene blonde pr op het hoofd! en zeker Valerius aan hare zyde.

DORVAL.

Vergezeld van juffrouw Desprez.

DURMONT.

Ja, ja, de eene zottin door de andere geleid.

DORVAL.

Het is ſchier onmogelyk, beminlyker dan uwe nicht te z

DURMONT.

Een zeer beminlyk klein meisje, die de beleefdheid heeft haar' oom te komen groeten.

DORVAL.

Hare jaren, en de maalſtroom der vermaken, mo haar tot verſchooning verſtrekken.

DURMONT.

Een klein naaimeisje met eene blonde pruik op, en z de rest naar rato, en dat alles op kredit gekocht! ik bewo

de voorzigtigheid van myn' broeder; hy begint met te vergeten my het adres der eerlyke linnenwinkelierfter te geven, en die eerlyke linnenwinkelierfter is, naar het my toefchynt, niet van de onhandelbaarfte wezens.

DORVAL.

Zy heeft een' zeer goeden naam in hare buurt; en ik ben gezind te geloven, dat zy denzelven verdient: maar zy bemint haar' neef; uwe nicht is ryk; en het is in het vooruitzigt van een voordeelig huwlyk aan Valerius te bezorgen dat zy zyne herhaalde opwachtingen duld. Ik geloof den pligt van een' eerlyk' man te vervullen, u van alles, wat my bewust is, kennis gevende; gelukkig, zo ik een eenvouwdig eerlyk meisje, daardoor, binnen de palen van welvoeglykheid en gepaste ſpaarzaamheid kan houden. Vergeef dus, zo ik zonder de eer te hebben u te kennen....

DURMONT.

Hier is myne hand, jongkman; eerlyke lieden maken ſpoedig kennis; uwe poging doet u eer....

DORVAL.

Zy is niet geheel vry van eigenbelang.

DURMONT.

Ik zie u komen.

DORVAL.

Uwe nicht is bevallig.

DURMONT.

En gy hebt een teder hart, en zyt verliefd.

DORVAL.

Ja.

DURMONT.

Daar is niets kwaads in.

DORVAL.

Myn naam is Dorval; ik ben zeven en twintig jaren oud; ik heb tot noch by een' koopman gewerkt; en heb eenige hoop van fortuin te maken. Verneem naar myne zeden; en wier ik waardig gekeurd, onder uwe maagfchap te komen....

DURMONT.

Dit is eene zaak, die met overdenking moet behandeld worden. Spreken wy van myne nicht: het komt my voor dat zy eene fterke les noodig heeft: zal ik haar halen? haar fchryven? of wachten tot zy uit zich zelve my komt bezoeken? zy zal, hoop ik, niet lang meer vertoeven. Ziedaar haar reeds veertien dagen te Parys, dus zal het weinige geld dat myn broeder haar voor de reis gegeven heeft, reeds verteerd zyn; en het is, als zy geld noodig hebben, dat de neefjes en nichtjes de oomes komen bezoeken; is het niet waar?

DORVAL.

Het is zeker dus veelal de gewoonte. Maar zo zy niet kwam?

DURMONT.

Dat ware ook mogelyk. Mynheer Dorval, zoud gy dezen middag met my willen eten, zonder omflag, dan zouden wy verder eens met elkander kunnen fpreken.

DORVAL.

Met al myn hart.

DURMONT.

Dewyl gy myn neef wilt worden, moet ik immers uw kennis met u maken.

DORVAL.

Ik ga 'er myn' meester van verwittigen, en kom fpoedig te rug.

DUR

DURMONT.

Goed! ik verwacht u.

DORVAL.

Alleen met haar' oom te eten; wy zullen niet dan over het beminde voorwerp ſpreken.... ik ben dadelyk te rug.

DERDE TOONEEL.

DURMONT, *alleen.*

Ik geloof echter, dat hy liever alleen met de nicht wenschte te eten... zy ſchynt my toe zeer loszinnig te zyn, zo ik oordeelen zal naar 't geen hy 'er my van heeft gezegd; het ſchynt dat zy de mode in al hare overdrevenheid gevolgd heeft. In waarheid, myne beminlyke dames, gy verſtaat dikwerf uw belang zeer flecht. Zo gy alleen in uwe oogen beminlyk wilde zyn, zoud gy ongetwyfeld zeer goed doen uwe denkbeelden in uw' tooi te volgen, maar het is om een weinig de mannen te behagen, dat gy uren voor uwe ſpiegels zit; is het niet waar? wel nu, ik heb den goeden ſmaak geraadpleegd, en ik kan u verzekeren, dat het de bevalligheden, welken gy des avonds op uw toilet nederlegt, niet zyn, die u de goedkeuring der mannen doen bekomen: ik verzeker u dat men u om uwe perſonen bemint, en niet om uwe tooiſels. Maar wie is die vrouw, die op zulk eene losſe manier binnen treed?

VIERDE TOONEEL.

DURMONT; ADELAÏDE, *met eene blonde pruik op het hoofd, en voorts zeer overdreven gekleed.*

ADELAÏDE.

De heer Durmont.

DURMONT.

Ben ik.

ADELAÏDE.

Dat ik u omhelze, myn waarde oom.

DURMONT, *haar beschouwende.*

Uw waarde oom! (*Ter zyde.*) Zoude zy het zyn?

ADELAÏDE.

Ik zie wel dat gy my niet herkent, dat is natuurlyk; ik was noch zeer jong toen gy voor eenige jaren by myn waarden vader kwaamt....

DURMONT, *ter zyde.*

Zy is het: ftandvastig; zie hier het oogenblik haar t verbeteren.

ADELAÏDE.

Maar ik herken u wel; uwe trekken zyn in myne memo rie geprent.

DURMONT.

Gy vergist u zeker: ik ben niet bewust eene nicht v uwe jaren en voorkomen te hebben.

ADELAÏDE.

Adelaïde Durmont, dochter van uw' broeder, koopm te Elbeuf, die u van myne aankomst moet verwitti hebben.

pu

DURMONT.

Myn broeder had my zyne dochter wel aanbevolen, dat is waar; maar hy zal van gedachten veranderd wezen; want volgens zyn' brief moest myne nicht reeds voor veertien dagen in Parys zyn, en ik geloof niet dat zy zo lang zoude gewacht hebben, haar' oom te komen omhelzen.

ADELAÏDE.

Ik gevoel het verwyt en verzoek vergiffenis, myn waarde oom, van het verdiend te hebben. Maar men had my gezegd, dat gy op het land waart, en dan was ik by myne aankomst zo wonderlyk gekleed, dat ik nimmer zodanig hier op ftraat zoude hebben durven komen; het is flechts ſints eenige dagen, dat men my myne kleederen naar den ſmaak gebragt heeft; ik ben er noch wat ongewoon mede, niet waar?

DURMONT.

Niet veel.

ADELAÏDE.

Zeker? gy vind my 'er dus in....

DURMONT.

Los, tot verbazens....

ADELAÏDE.

Gy vleit my. Naauwlyks heb ik my behoorlyk kunnen kleeden, of ik heb my gehaast u myn' pligt te betuigen... Ik hoop dat gy my nu voor uwe nicht erkent....

DURMONT.

Een oogenblik, als 't u gelieft; gy zegt dus te zyn...?

ADELAÏDE.

Adelaïde Durmont.

DURMONT.

Kom! kom!

ADELAÏDE.

Uwe nicht.

DURMONT.

Niet mogelyk.

ADELAÏDE.

De dochter van uw' broeder.

DURMONT.

Gy ſteekt 'er den gek mede.

ADELAÏDE.

Welhoe? gy weigert my te geloven?

DURMONT.

Zeer ſterk.

ADELAÏDE.

En waarom?

DURMONT.

Om eene zeer eenvouwdige reden: myn broeder heeft my de beeldtenis zyner dochter in zyn' brief geſchetst; en gy zyt zeer verre van de gelykenis af.

ADELAÏDE.

Men heeft my wel gezegd dat myn waarde oom een maak had te ſchertſen.

DURMONT.

Ik ſcherts niet. Zo gy noch een' brief, een bewys had

ADELAÏDE.

En welk papier zoude ik kunnen hebben? ik heb geen dan myn paspoort.

DURMONT.

Wel nu, een paspoort is altyd noch iets. Kunt gy het my vertoonen?

ADELAÏDE, *het overgevende.*

Gaarne. Maar ik was in waarheid deze ontmoeting niet te verwachten: .... daar is het.

DURMONT.

Men ftelt, meestentyds, het uitzigt op een paspoort.

ADELAÏDE.

Het uitzigt?

DURMONT.

Zonder twyfel; en wy zullen zien. (*Lezende.*) Ja, zie daar, wel den naam van myne nicht, maar gy ziet wel dat gy dat niet zyt.

ADELAÏDE.

Hoe! dat ik het niet ben!

DURMONT.

Wel neen, gy zyt het niet.. Lees maar zelf... (*Hy leest.*) „ Het hair en de wenkbraauwen bruin: —uwe wenkbraauwen zyn bruin, maar uw hair is blond — „ bloot voorhoofd" en uw gebockeld hair valt byna op uwe oogen — „ van „ kleur een weinig geel — " en gy zyt by uitnemendheid blank — „ oud negentien jaar — " ja, dat is de ouderdom van myne nicht, maar niet de uwe...

ADELAÏDE.

Niet de myne?

DURMONT.

Kom, kom, de hand op 't hart; gy zyt niet ver van de zes en twintig jaar; is het niet zo? ik ben mogelyk wat al te openhartig? maar, wat wilt gy? dat is myn humeur.

ADELAÏDE.

Ik wilde lagchen, maar ben eer gezind te weenen.

DURMONT, *het paspoort toevouwende en wedergevende.*

Ziedaar, lieve juffer: neem uw paspoort te rug, de grap is aartig.

A-

ADELAÏDE.

De grap?

DURMONT.

Evenwel een weinig ſterk.

ADELAÏDE.

Ik verſta u niet.

DURMONT.

Maar het zoude my ſlecht ſtaan, my 'er om te verſtooren, dewyl ik daaraan het geluk te danken heb eene beminlyke dame by my te zien, die zonder twyfel zeer gezien in de waereld is, zo ik aan hare houding en tooi kan oordeelen.

ADELAÏDE.

Wat wilt gy zeggen?

DURMONT.

Dat gy dat papier, ik weet niet waar, gevonden hebt; en dat gy u verbeeld hebt, dat het eene aartige pots zoude zyn, als gy u by my voor myne nicht uitgaaft; niet waar?

ADELAÏDE.

Maar, mynheer —

DURMONT.

Gy had evenwel voorzigtiger moeten te werk gaan; een aartig naaiſtertje willende verbeelden, had gy hare kleeding moeten aannemen: niet dat ik de uwe wraak: ieder kleed zich naar zyn' ſtaat: de linnennaaiſtertjes, zedig, eenvouwdig de vrouwen van de waereld, met meer ſmaak, en prachtig, zo als gy, by voorbeeld.

ADELAÏDE, *ter zyde.*

Ik weet niet wat te zeggen...

DURMONT.

Ziedaar haar zeer verlegen met zich zelve.

VYF

VYFDE TOONEEL.

DE VORIGEN, DORVAL.

DORVAL.

Hier ben ik te rug..... ô Hemel! zy is het.

DURMONT.

Ha! zyt gy daar, Dorval! gy komt net van pas, om met my, over het geen my zo even is gebeurd, te lagchen.

ADELAÏDE, *ter zyde.*

Dorval! ik herleef.

DURMONT, *zagt tegen Dorval.*

Ik bid u my te helpen.

ADELAÏDE, *ter zyde.*

Het is die beminlyke jongkman, dien ik op het bal gezien heb: hy zal een einde aan dit wreede ſpel maken.

DURMONT, *overluid.*

Gy kent myne nicht; gy hebt my dezen morgen verteld, haar, den dag na hare aankomst, op een bal ontmoet te hebben: wel nu! zoud gy geloven willen, dat hier deze juffer volſtrekt wil hebben, dat ik haar oom ben? gy begrypt zeer ligt, dat ik de *dupe* van dezen zotten inval niet ben: want, al had myn broeder my de nette beſchryving zyner dochter niet gezonden, zoude ik toch de afbeelding, die gy my van dat beminlyk meisje gemaakt hebt, niet vergeten wezen; en, waarlyk, de trekken dezer dame beantwoorden geenszins aan de my gemaakte ſchildery. Oordeel zelf.

ADELAÏDE.

Mynheer Dorval, ſpreek naar waarheid: heb ik voor byna

byna veertien dagen niet ten huize van mejuffrouw Desprez met u gedanst?

DORVAL.

Het is waar; omtrent dien tyd had ik met een beminlyk jong meisje een aangenaam gesprek; het meisje, noch het gesprek, zullen in lang myne gedachten ontgaan; maar het is vergeefs dat ik haar hier zoek: het was het aartigste schepseltje der waereld; de natuur scheen zich te hebben vermaakt, in haar alle volmaaktheden te schenken: eene zedige beschroomdheid; eene kleeding, gelykvormig aan de eenvouwdigheid van haar hart, vermeerderde hare schoonheid. — Werp uw oog op dezen spiegel, en zeg openhartig, of gy in staat zyt slechts eenige trekken van die schildery op u toe te passen?

DURMONT.

Gy hoort het: — maar weet gy, dat dit alles my zeer ontrust? gy hebt reeds voor veertien dagen met myne nicht gedanst: deze juffer heeft zich meesteresse van haar paspoort gemaakt; op wat wyze, is my onbekend: het is dus wel zeker, dat myne nicht aangekomen is. Maar waar is zy tegenwoordig? wat zal 'er van haar geworden zyn? Ik vrees waarlyk, vry onder ons gesproken, dat het arme kind geheel verloren zal zyn.

DORVAL.

ô Neen! niet geheel verloren; ten minste durf ik dit vertrouwen: wat zoude het wreed voor my zyn de hoop te verliezen van haar weder te zien? zy zal wedergevonden worden, mynheer Durmont: ik zoude het byna durven wedden.

DUR-

DURMONT.

Gelooft gy dat zy wedergevonden zal worden? — wat denkt gy 'er van, mejuffrouw: zoude zy gevonden worden?

ADELAÏDE.

Ben ik genoeg vernederd?

DURMONT.

Naar het geen my Dorval 'er van zegt, moet myn nichtje uitmuntend lief zyn. Ik bid u, mejuffrouw, zo gy haar iet, zo gy tyding van haar bekomt, tracht haar tot ons e brengen, en verzeker haar, dat zy altoos wel ontfangen al worden.

ADELAÏDE.

Maar, waarde oom, laat deze wreede ſpot een einde emen: gy kunt u niet verbeelden, hoe veel hy my (gevegd by het verwyt dat ik my zelf doe van niet eerder ot u gekomen te zyn) doet lyden. Een bewys, dat ik niet misleide, is, dat myn vader by myn vertrek gezegd eeft: Indien gy geld noodig hebt, ga by uw' oom; en daar het geringe, dat myn vader my gaf, verteerd, en reeds nige kleine ſchulden gemaakt heb, kwam ik zonder veel nflag...

DURMONT, *haar in de rede vallende.*

My om geld vragen?

ADELAÏDE.

Deze vrymoedigheid is een bewys van het geen ik gezegd eb.

DURMONT.

Gy noemt dat een bewys?

DORVAL.

Het is 'er ten minſte een van hare eenvouwdigheid.

A

ADELAÏDE.

Zoude ik aan een' onbekenden zo iets durven vragen?

DURMONT.

Mejuffrouw! gy zult my toeftaan, dat dit een weinig fcherts begint te overtreffen.

ADELAÏDE.

Maar ik fpreek zeer ernftig.

DURMONT.

Zeer ernftig! wel nu, ik heb tot nu de zaak in fcher opgenomen; — maar ik zoude eindelyk boos worden.

DORVAL, *ftil tegen Durmont.*

Genoeg, mynheer Durmont.

DURMONT.

Wel hoe! genoeg? ziet gy niet wat deze juffrouw wil

ADELAÏDE.

ô Hemel! wat zegt gy?

DORVAL, *tegen Durmont.*

Maar ziet gy niet dat zy in tranen fmelt?

DURMONT.

Ja, en het huilen ftaat u ook nader dan het lagch 't is natuurlyk: de tranen van eene jonge fchoonh hebben geen moeite om het hart van een' jongkman my treffen; maar ik huil, den hemel zy dank! zo gemak niet. (*Zagt.*) Hou moed....

ADELAÏDE.

Ik zal van fchaamte fterven.

DURMONT, *zagt.*

Ik ben zo wel als gy gevoelig voor hare fmart; ma verzet 'er my tegen. (*Hard.*) Mejuffrouw het word tyd

dit alles een einde neemt: ik moest mogelyk de zaak ftrenger behandelen. — Maar ik ben goed, en hou niet van geweld: mogt gy u dit geval ten nut doen ftrekken.

Zy beſchouwt Durmont met beſluiteloosheid.

ADELAÏDE, *naar de deur gaande.*

Welnu, myn waarde oom! ik ga heen.

DORVAL, *tegen Durmont.*

Maar zy gaat — wederhou haar dan.

DURMONT.

Vooral niet: de les moet volkomen zyn.

DORVAL.

Sta ten minfte toe dat ik haar t'huis brenge.

DURMONT.

Blyf hier, gy zoud alles bederven.

ADELAÏDE, *langzaam, en zeer verward heengaande.*

Ach! Dorval!

ZESDE TOONEEL.

DURMONT, DORVAL.

DURMONT.

Ik fchep adem: zy is weg: het wierd tyd, de kracht begon my te begeven; en ik zoude al myn werk weder omver geworpen hebben.

DORVAL.

Die arme kleine! hare droefheid verfcheurde myn hart. Gy zyt waarlyk een wreed man.

DURMONT.

Niet zo veel als gy u verbeeld: wanneer men eene wonde wil genezen, moet men tot in 't gezonde vleesch fnyden.

DORVAL.

Gy verstaat het u by uitnemendheid.

DURMONT.

Maar dit is het niet alles.

DORVAL.

Wat zult gy dan nu noch doen?

DURMONT.

Twee woorden aan myne nicht schryven, en haar op het oogenblik laten bezorgen.

DORVAL.

Zult gy haar noch meer plagen?

DURMONT.

Juist het tegendeel: gy beeft als een juffers hondje — maar ik weet, jongkman, hoe ik my moet gedragen.

DORVAL.

Wel nu, ik verlaat my op u.

DURMONT.

En gy doet wel. (*Hy gaat zitten en schryft.*) „Myne „ waarde nicht, ik heb vernomen, dat gy sedert veertien „ dagen te Parys zyt; ik ben misnoegd op u, en zal geen „ vrede maken eer gy my om een' vrindschappelyken maaltyd „ komt verzoeken: ik verwacht u van daag: uw oom „ Christoffel Durmont."

DORVAL.

Hoe! ik zal het geluk hebben met haar te eten!

DURMONT.

Indien zy myne uitnoodiging niet weigert.

DORVAL.

Dat geloof ik niet.

DURMONT, *den brief vouwende.*

Noch ik. Gy zegt, dat zy by mejuffrouw Desprez, nennaaister, in de wetstraat woont?

DORVAL.

Dicht by den tuin der gelykheid.

DURMONT.

Goed. Justyn! — Zy zal zeer verwonderd zyn dit briefje te ontfangen.

DORVAL.

De lezing zal haar vertroosten.

ZEVENDE TOONEEL.

DE VORIGEN, JUSTYN.

DURMONT.

Ziedaar, bezorg dit briefje aanstonds aan zyn adres.

JUSTYN.

Ho! het is hier dicht by.

AGTSTE TOONEEL.

DURMONT, DORVAL.

DURMONT.

Hier digt by; ja, voorzeker; maar ik durf wel wedden, myne nicht den weg vreesselyk lang zal vinden: zy zegde, zo zy my zeide, in het gewaad van een naaistje op straat te komen! hoe zal zy zich nu het afleggen van dien eenvouwdigen tooi beklagen! My dunkt ik haar, als tegen de huizen dringende, door de straat gaan, gelovende, in ieder, die haar kent, haar' stouten te zien, die haar verwolgt.

DORVAL.

Sta nu toch met my toe, dat zy bevallig is.

DURMONT.

Ik kan er warelyk noch niet over oordeelen.

DORVAL.

Waarom niet?

DURMONT.

Dewyl ik haar niet heb gezien; hoe duivel wilt gy ik van hare houding en bevalligheid, onder deze mi kleeding, zal oordeelen?

DORVAL.

Hoe! gy hebt geen fraaije trekken, geen evenredig in haar befpeurd?

DURMONT.

Myn arme Dorval! gy fpreekt wel als minnaar. Ik, my, ben een weinig kwaad op myne nicht; maar zeer tegen die loshoofden, en armzalige verftanden, die den fmaak voor dien overdreven belagchlyken mo gegeven hebben. — Ik ben geen vyand van het toile bemin 'er zelfs den goeden fmaak van; vooral in zulke jes, die noodig hebben daardoor te behagen, om zic hart van een' eerlyk' man te verzekeren; maar zal dan nooit zo verre brengen, om aan die meisjes te begrypen, dat de eenvouwdigheid, het naturelyk befcheidene, altoos is geweest, noch is, en fteeds b zal, de fchoonfte en fynfte uitvinding van het toilet zy moeten zoeken, niet naar het geen dat blinkt, naar het geen dat voegt? niet naar de kleuren, ken de mode haar voorfchryft, maar naar die, haar het behaaglykfte maken; want waarom u met

ersierselen te overladen? zeker, om geen andere reden
n omdat gy vreest niet schoon genoeg te zyn, om die
ontbeeren.

DORVAL.

Indien gy de overdreven kleeding der vrouwen zo zeer
keurt, wat zegt gy dan wel van die mannen, die hunne
rootste bezigheid in hun kapsel zoeken; die bynaeen uur
odig hebben om voor een' spiegel het minste plooitje in
nn' halsdoek te ontdekken: die men gemakkelyk aan hunne
rte rokjes kent, en aan het stokje van agttien duim, dat
van een' googchelaar schynen geleend te hebben?

DURMONT.

Gy noemt dat mannen? gy zyt wel zeer goed! ik zal
y tegen die lieden niet vertoornen, zy zyn het niet
aardig, en verdienen den eernaam van mannen niet. Denk
hter niet dat ik de voorstander van die slordigheid ben,
e sints eenigen tyd in Parys veld gewonnen heeft, en de
rty trek van die zich oprechte republikeinen wanen,
ewyl zy met een' morsigen en gescheurden rok loopen: 'er is
veel belagchlykheid in het te veel myden als opvolgen der
ode; het is een groote gek die aan de eene of andere
yde te veel belang in zyne kleeding stelt — een verstandig
an laat deze zorg aan zyn kleedermaker over.

DORVAL.

Dit is zeer wel gedacht — maar uw Justyn blyft zeer lang
et het antwoord uit.

DURMONT.

Geduld, laat hem ten minste den tyd van gaan en komen.

DORVAL.

Ik hoor iemant.

DURMONT, *Valerius ziende inkomen.*

Ha! 't is een van die inpertinente *bon ton* quibus daar wy zo even van ſpraken.

DORVAL.

Ik bedrieg my niet, het is Valerius.

DURMONT.

Valerius? de leermeester van myne nicht?

DORVAL.

Juist.

DURMONT.

Wat duivel komt hy hier doen?

NEGENDE TOONEEL.

DE VORIGEN, VALERIUS.

VALERIUS.

Heb ik de eer niet tegen den heer Durmont te ſpreke

DURMONT.

Tegen hem zelven.

VALERIUS.

Ho! zie daar den waarden Dorval! door wat toeval, vrind, heb ik het geluk u hier te ontmoeten? — ik 'er over verrukt! dat ik u omhelze; het is wezendlyk grond van myn hart,

DURMONT.

De drommel! het komt my voor dat gy Dorval bemint.

VALERIUS.

Of ik hem bemin? tot dol wordens toe: maar zo ik, als ik iemant hoog ſchat, zoude ik my voor hem 't vuur werpen.

DURMONT.

Zie daar heldhaftige ſentimenten. Kan ik weten, myn-heer, wat 'er van uw' dienst is?

VALERIUS.

Ik kom u over uwe beminlyke nicht ſpreken: gy weet dat zy te Parys is?

DURMONT.

Ja; ik heb het dezen morgen gehoord.

VALERIUS.

Gy hebt haar mogelyk al gezien?

DURMONT.

Neen, dat ik weet niet.

VALERIUS.

Noch niet? Zy had my evenwel ſtellig beloofd u heden te laan zien; maar de dag is noch niet ten einde; zy zal omen, ik ſta 'er u voor in.

DURMONT.

Gy ſtaat 'er my voor in?

VALERIUS.

Zonder twyfel! ik heb het haar gisteren ten ſterkſte aan-evolen. Ik ben beſchaamd voor haar, dat zy zo lang ertoefd heeft. Gy kent haar niet ... wel nu, gy zult 'er an verrukt ſtaan ... het is het innemendſte ſchepzeltje ... Dorval kan 'er u van onderrichten; hy heeft haar op ceker al gezien. (*Tegen Dorval.*) Dat kleine bruinetje; in dat envouwdige kleedje; met die groote zwarte oogen; — gy erinnert het u immers wel?

DORVAL.

Voorzeker!

VALERIUS.

Zy ziet 'er wel uit, niet waar?

DORVAL.

Uitmuntend.

VALERIUS.

Maar gy zoud haar nu niet herkennen. Zy was zo fy zo onnoozel, zo eenvouwdig, in hare manieren, in h gesprekken, in hare kleeding ... ik heb my met de z harer beschaving belast ... en ik ben verpligt alles te z gen, het is niet mogelyk meerder vlugheid te bezitten. — heeft zich myne lessen ten nutte gemaakt, op eene wy die my zelf geheel verwondert ...

DURMONT.

En durf ik vragen aan wien myne nicht zo veel schuldigd is?

VALERIUS.

Gy zult het aanstonds weten; maar ik moet u te voren kennen, dat de meester niet ongestraft zyne leerling h kunnen zien ... uwe nicht is geschikt ieders hart in verw ring te brengen — in 't einde, wat zal ik u zeggen? m de liefde is geen misdaad! ik bid haar aan.

DURMONT.

Gy bewyst haar veel eer.

VALERIUS.

Ik heet Valerius, ik ben de neef van mejuffrouw Desf by wie uwe nicht woont: ik heb een lief bedieningje een comptoir: maar 'k zal daar niet lang blyven. Ik b op dit oogenblik weinig vermogen, maar myne wa tante zet hare negotie niet voort dan uit achting voor Ik ben haar erfgenaam, zy wil volstrekt dat ik een' j

zal vinden, als ik het ongeluk heb haar te verliezen. — Wat myne zedelyke talenten belangt, het voegt my niet daarover te ſpreken ... maar, zie daar Dorval, myn vrind, en, zo het my toeſchynt, ook de uwe: ondervraag hem; hy zal u zeggen wat hy van myn verſtand en hart denkt. Spreek — ſpreek, myn waarde Dorval; geen wellevendheid, geen toegevendheid, voor uw' vrind; het betreft het geluk van het beminlyke nichtje: zeg de waarheid.

DORVAL.

Dat heb ik reeds gedaan.

VALERIUS.

Hoe!

DORVAL.

Ik heb gelegenheid gehad met mynheer van u te ſpreken, hem over zyne nicht ſprekende.

VALERIUS.

Dat is uitmuntend! en gy zeide?

DORVAL.

De waarheid.

VALERIUS.

Ach! myn vrind; wat dank ben ik u niet verſchuldigd!

DORVAL.

Geheel geen, ik heb gedaan het geen ik moest.

VALERIUS, *tegen Durmont.*

Gy hoort het? zal het my vergund zyn, haar verder myn' dienst aan te bieden? gy ziet ik ben zonder komplimenten, ik ſpreek als een waar vaderlander; ik kom terſtond tot de hoofdzaak.

DURMONT.

Dewyl gy zulk een goed vaderlander zyt, moet gy

weten dat hedendaags het woord van een meisje van haar zelve afhangt.

VALERIUS.

Geeft gy my uwe toeſtemming, indien ik die van het meisje bekom?

DURMONT.

Ja; ik beloof u zelfs die van myn' broeder.

VALERIUS.

Gy zyt een uitmuntend man! maar, waarde oom, gy moet ons heden beide onthalen; gy zult zien wat vordering ik by het meisje gemaakt heb. Ik *geneer* my niet by u, gy ziet het — myn waarde Dorval zal ook komen — gy staat het toe.

DURMONT.

Dat hoop ik.

VALERIUS.

Het is een verſtandig, geſchikt jongkman; waarvan ik veel werk maak — maar zy komt niet; dat is onbegrypelyk: zy woont hier dicht by: indien ik haar ging halen?

DURMONT.

Dat waar' goed; ik wacht u.

VALERIUS, *zich in een zakſpiegeltje beſchouwende.*

Ik breng haar op het oogenblik by u. Maar, hoe zie ik 'er toch uit? het waait heden geweldig.

DURMONT, *ter zyde.*

Wat gek!

TIEN-

TIENDE TOONEEL.

DE VORIGEN, JUSTYN.

JUSTYN, *zagt tegen Dorval.*

In het naafte vertrek is een jong meisje, die gaarne wenschte, maar niet durft met den heer Durmont te fpreken, en u dus verzoekt haar tot geleider te dienen.

DORVAL.

ô Hemel! zo zy het ware! — ik kom. (*Hy gaat met Justyn heen.*)

ELFDE TOONEEL.

DURMONT, VALERIUS.

DURMONT, *tegen Valerius.*

Weet gy, dat gy zeer wel doet naar het huwelyk te trachten, mynheer Valerius?

VALERIUS.

En waarom dat?

DURMONT.

De *bon ton* gekjes beginnen fterk te verminderen, dus kunt gy trachten hen in wezen te houden.

VALERIUS.

Een fchimptrek! — het is heerelyk, uitmuntend! ho! gy zult in my een' neef vinden, die zich de fchertstaal by uitftek verftaat, myn waarde oom! maar ik vlieg om onze waarde Adelaïde te halen ... blyf — wat ik u bidden mag, blyf.

TWAALF-

TWAALFDE TOONEEL.

DURMONT, *alleen, zich omkeerende, als om tegen Dorval te ſpreken.*

Gy had waarachtig wel gelyk, hem als een' *bonton* quibus te behandelen ... Wel nu, waar is hy dan ?.. hy zal wel weder komen... Welk een onderſcheid tuſſchen deze twee jonge lieden! ik ken hen noch niet wel ... maar heb alle reden te geloven, dat, zo myne nicht zich verbetert, ik haar wel beloon met haar aan Dorval te ſchenken, terwyl ik haar zoude ſtraffen, haar aan Valerius overgevende, zo zy in hare zotheid volſtandig blyft.

DERTIENDE TOONEEL.

DURMONT, DORVAL; ADELAÏDE, *in een eenvouwdig kleedje, zwart haar, en zindelyk getooid.*

DORVAL, *Adelaïde by de hand inleidende.*

Treê in, vrees niet, gy zult wel ontfangen worden; ſta 'er u voor in. Het is uwe nicht, mynheer Durmont, die op uwe uitnoodiging verſchynt, en niet nader durſt komen.

DURMONT.

En waarom toch die kinderachtigheid ? Kom, myne waarde nicht ... Haar vader had my wel gemeld dat zy zo ſchroomvallig was.

ADELAÏDE.

Myn waarde oom, ik bid vergeef....

DURMONT.

En wat? dat gy noch niet by my zyt geweest? Kom, kom,

kom, fpreken wy daar niet meer van — omhels my, en dat alles vergeten zy.

ADELAÏDE.

Met al myn hart.

DURMONT.

Zie daar myne ware nicht; zie daar wel dat beminlyke figuurtje; die zwarte hairen, dien eenvouwdigen tooi, die fchroomachtige verlegenheid, die myn broeder my in zyn' brief gefchetst heeft; ik herken haar, en gy moet haar ook herkennen, Dorval.

DORVAL.

Of ik haar herken! ik vraag u of men zulke oogen vergeten kan?

DURMONT.

't Is dat ons een wonderlyk en kluchtig geval is gebeurd.

ADELAÏDE.

Een wonderlyk geval!

DURMONT.

't Welk u aangaat. Eene opgefchikte dame, vry belagchlyk aangekleed, met licht blonde hairen, is hier zich, onder uwen naam, komen aanbieden: zy wilde my ftaande houden myne nicht te zyn, vraag het maar aan Dorval. Maar, zeg, hoe komt gy uw paspoort te verliezen?

ADELAÏDE.

Ik geloof niet....

DURMONT.

Wel wis, gy hebt het verloren: want ik heb het in de handen van dat kleine modegekkinnetje gezien; gy gevoelt wel dat ik 'er my niet door heb laten misleiden: maar zy heeft zelfs de onbefchaamdheid zo verre gedreven van my

geld

geld te vragen... Apropo, van geld — gy hebt het mogelyk noodig? myn broeder heeft my wel bevolen u niets te weigeren; maar al had hy my 'er niets van geſchreven, zoude ik toch gereed zyn, u te dienen. Kom — ſpreek — ſpreek, myn kind.

ADELAÏDE.

Myn waarde oom, ik ben in waarheid verlegen.

DURMONT, *haar eene brieventasch in de hand ſtekende*

Kom — kom — ik wed dat gy my niet verſmaden zult: zie daar, neem — neem — is het genoeg? — als gy niet meer hebben zult, kunt gy my vragen: ik verlaat my op u; — gy zult het niet in zottigheden verkwisten.

ADELAÏDE.

Welk eene goedheid! de woorden ontbreken my: ik bloos.

DURMONT.

Bewonder dan met my hare ſchoonheid, Dorval. Weet gy dat deze jongkman u hoog ſchat? — hy heeft my van u geſproken, met een vuur —

ADELAÏDE.

De heer Dorval heeft veel goedheid: ik wenſchte zyne toeſpraak waardig te zyn.

VEERTIENDE TOONEEL.

DE VOORIGEN, CRAPS.

CRAPS, *by het inkomen.*

Mag men binnen komen?

DURMONT.

Waarom niet? Zeker alreeds een ſchuldeiſcher.

CRAPS

CRAPS.

Ik hinder u mogelyk.

DURMONT.

In 't geheel niet.

CRAPS.

Ik heb in één oogenblik gedaan.

ADELAÏDE.

My dunkt hem te kennen.

CRAPS.

Ik heet Craps, een eerelyke pruikenmaker: ik vertrek overmorgen naar het Noordelyke leger, en ik maak voor myn vertrek myn werk van myne kleine schuldjes in te vorderen; is dat niet recht, mynheer? ieder moet van zyn handwerk leven.

ADELAÏDE.

Ô Hemel! hy is het zelf.

CRAPS.

Ik heb hier een klein vorderingetje op u.

DURMONT.

Op my?

CRAPS.

Als ik zeg op ù — dan meen ik op iemant, die onder uw gezag staat.

ADELAÏDE, *stil tegen Craps.*

In 's hemels naam, zwyg stil.

CRAPS.

Ha! mejuffrouw, zyt gy daar? ik ben zeer verheugd te ontmoeten: ik kom wegens de u bekende zaak.

ADELAÏDE, *hem de brieventasch willende geven.*

Noch eens, zwyg stil, en betaal u hier uit.

CRAPS.

CRAPS.

Volstrekt niet; niet gy, maar uw oom moet, betal
Zie daar, mynheer, het rekeningetje reeds van onde
voldaan geteekend.

ADELAÏDE.

Die ongelukkige!

DURMONT.

Wat beteekent dat?

CRAPS.

Zedert zeven en een half jaar, dat ik in Parys kap
scheer, heb ik voor het minst drie honderd jonge li
bediend, en ik ben altoos, als ik betaald wierd, door
der, moeder, oom of tante betaald, dat is het gebru

DURMONT, *lezende.*

Eene blonde pruik, twee honderd en tien livres! ha! ik

CRAPS.

Zy is in waarheid niet duur; zy trekt een beetje
het rosse — gy zoud ze heden 'er niet voor krygen,
het is duivels moeilyk om zulk hair te vinden.

DURMONT.

Wat drommel komt gy my vragen? heb ik ooit ge
zien gehad u eene blonde pruik af te koopen?

CRAPS.

Neen, gy niet — maar uwe beminlyke nicht, die
staat.

DURMONT.

Myne nicht? ... Welk eene waarschynlykheid..?

CRAPS.

De heer Valerius heeft my hare gunst bezorgd.

DURMONT.

Gy fteekt, geloof ik, den gek met my, mynheer Craps; ik vraag u ééns, om wat reden myne nicht zulke dure valfche hairen zoude gekocht hebben, daar zy 'er van de natuur zulke fraaije ontfangen heeft, die haar niets kosten?

CRAPS.

Ik ftem dit toe, en bewonder met u de hairen dezer juffrouw; maar gy kent de kracht der mode — doch wy kunnen ons gemaklyk verftaan. — Indien de juffrouw my toeftaat hare hairen af te fnyden, zal ik de rekening voldaan fchryven, en haar noch zo veel overlaten, om een' aartigen chignon te maken.

DURMONT.

Welnu, myn waarde kind, breng dezen man tot reden, en zeg hem dat hy zich bedriegt...

ADELAÏDE.

Myn waarde oom!

CRAPS.

Welhoe! laten wy ons ter dege verftaan; ik weet zeer wel aan de nicht van den heer Durmont eene pruik geleverd te hebben — ik fcherts in 't geheel niet.

DURMONT.

Een oogenblik, mynheer Craps! — Hoor, nicht, het is wel zeker, dat gy die pruik niet genomen hebt: ik heb geen oogenblik de beleediging aangedaan, 'er aan te wyfelen: — maar, ziedaar een' man, die geweld en processen zal maken — indien ik, om alle praats voor te komen, die tweehonderd en tien livres betaalde? wat dunkt u?

ADELAÏDE.

Wat zegt gy! uwe goedheid doet my weenen.

DURMONT.

Ik zoude weldoen, niet waar?

CRAPS.

Uitmuntend. Ik begin ook de zaak te begrypen: het grappig — ik dank u uit al myn hart, mynheer Durmo

DURMONT.

Ziedaar uw geld, maar zo ik u een' goeden raad schul ben — zo maak nooit weêr blonde pruiken op crediet v jonge lieden — gy ziet hoe men gevaar loopt bedrogen worden.

CRAPS.

Ik schaam my van de zotheid van anderen te mo leven; maar wat zal men doen? voorheen hadden wy lange hairen der advocaten, klerken, notarissen en pro reurs; de pruiken voor het parlement, de generaal pachter en de faculteit, de rosetjes en duivenvleugeltjes der m heertjes, kakatoes, de toupetten en creppen der kl abétjes, cannunikken en prelaten, dat alles is verd nen; ik beklaag 'er my niet over: maar ieder is geno zaakt een hulpmiddel te vinden om te leven. Ik w de uitvinder van die brutuspruikjes, die kort na de r lutie zo veel trek hadden voor het gemak van hen, zich eene patriotsche phisionomie wilden geven — d heden, daar men de menschen begint naar hunne wendige geschiktheid te oordeelen, en de uitwendige laat, heb ik my als myne confraters op de bl pruiken voor onze galante juffrouwen toegelegd — m dat gaat ook af, zy worden wyzer — en daar ik in Parys van myn handwerk geen eerlyk bestaan meer

vinden, ga ik de Oostenrykers de laatste kamstreek helpen geven, en wensch u van harten goeden dag.

DURMONT.

Ziedaar een wonderlyk wezen!

VYFTIENDE TOONEEL.

DE VORIGEN, VALERIUS.

VALERIUS.

Ik heb uwe nicht vergeefs gewacht; en ben dus zonder haar te rug gekomen.

ADELAÏDE.

Ô Hemel! 't is Valerius.

CRAPS, *wederkomende.*

Valerius! — ô ja, hy is het zelf!

VALERIUS.

Daar is zy — maar waartoe die verandering?

CRAPS, *in zyne brieventas zoekende.*

Ik heb hier zeker rekeningetje dat hem aangaat; grypen wy de gelegenheid by 't hair.

VALERIUS, *tegen Adelaïde.*

Het is eene vreeslyke zaak u in zulk een eenvouwdig gewaad by uw' oom te vertoonen — laat ons van zaken spreken. Ik heb alles aan dien waarden oom bekend, myne liefde, myne gevoelens: hy keurt die goed, en wy wachten niet dan uwe toestemming.

ADELAÏDE.

Gy zyt zeer verre van die te verwerven.

VALERIUS.

Welhoe! hebt gy my gisteren in de opera geen h gegeven?

ADELAÏDE.

Gisteren! in de opera!... ik heb niet met u gesproke

VALERIUS.

Neen: maar ik weet het stilzwygen uit te leggen.

CRAPS.

Ik was van gedachten tot u te gaan, mynheer; n dewyl gy hier zyt, verzoek ik u my te voldoen.

VALERIUS.

Hoe, gy hier! laat my met vrede — lastige crediteu

CRAPS.

Reeds twee jaar wacht ik naar die kleinigheden; en w het? eenig *witzel* en *roodzel*, eenige maanden kappen en zwarte pruik.

DURMONT.

Hy neemt eene zwarte pruik voor hem en laat de m blonde dragen.

VALERIUS.

Ik gebruik uwe pruik niet meer, de mode is voo laat ons ernstig spreken: het kwam my voor, dat gy n vooruitzigten goedkeurde?

DURMONT.

Dat is waar, dewyl ik dacht dat myne nicht uwe zaak Maar beschouw haar: zy is eenvouwdig, onnoozel bemint het groote toilet niet; zy moet een' zuinig', gesch en zedig' jongkman hebben.

VALERIUS.

Zuinig, geschikt, zedig! ik geloof, myn waarde D

gat die schaapjes in uwe weide loopen? gy meesmuilt; het kleintje slaat de oogen neder; kom, kom, het is duidelyk. Ik zoude u hinderlyk zyn, zo ik bleef eten, niet waar? laat niemant, wat ik u bidden mag, zich om my ontrusten!

CRAPS.

Maar, mynheer, myne rekening.

VALERIUS.

Kom over eenige dagen by my, dan zal ik u betalen, op myn woord van eer. (*Hy gaat zingende heen.*)

LAATSTE TOONEEL.

DE VORIGEN, behalve VALERIUS.

CRAPS.

Ja, over eenige dagen, op zyn woord van eer; hy spreekt altoos van de afwezenden; winst en verlies! Mynheer Durmont, indien gy, om alle opspraak te doven, goedvond, deze rekening als de anderen te betalen?

DURMONT.

Kom, kom, wees wyzer.

ADELAÏDE.

Myn waarde oom! ik zal uwe lessen en uwe goedheid nooit vergeten.

DURMONT.

Ik ben zeker dat gy ze niet weêr noodig zult hebben; en zo u de lust weêr bekroop... zo beschouw u zelf ter deeg, en gy zult overtuigd worden, dat gy niets aan uwe gestalte kunt veranderen, zonder 'er by te verliezen.

CRAPS.

Gy hebt gelyk — maar dewy! wy van de blonde pruiken

ſpreken, en gy my zo genereus betaald hebt, moet ik u een liedje toonen dat men my dezen morgen gegeven heeft en gy zult 'er my uw gevoelen over zeggen.

DURMONT.

Laat ons zien.

CRAPS *deelt aan een ieder een blaadje uit, en zy zingen, op hunne beurt, de volgende coupletten.*

VAUDEVILLE.

De mensch is ſchaars wat hy wil ſchynen,
Men noemt zich goed, en is toch kwaad;
Men ſchynt bemind, en is gehaat;
Men noemt zich friſch, en is aan 't kwynen;
Men noemt zich jong, en is toch oud;
Men noemt zich arm, en heeft vermogen;
Men is poltron, en noemt zich ſtout:
Hoe word men op deze aard' bedrogen!

Zie eens de kleeding van de vrouwen:
Men maakt zich wit, men maakt zich rood;
't Verſchil van ſchoen maakt klein of groot.
Men denkt daardoor zich ſchoon te houën.
De wenkbrauw kleurt men naar zyn' zin;
De kleur der pruik kiest men naar de oogen;
Men maakt zich dik, of prangt zich in:
Hoe word men op deze aard' bedrogen!

Melcour heeft ſteeds voor een brunette
Zyn' tegenzin aan elk betoond;
Een blondje heeft zyn min beloond:
Hy trouwde gisteren met Lizette:

Maar, hemel! wat word hy gewaar!
Hoe ſchielyk is zyn vreugd vervlogen!
Een pruik verbergt het bruine hair:
Hoe word men op deze aard' bedrogen!

Ô Schoonen! wilt het ons vergeven,
Zo ge ons uw kleeding gispen zaagt:
't Natuurlyk heeft ſteeds 't meest behaagd;
Het ſchoon was nooit in 't overdreven.
Natuur heeft voor uw ſchoon gewaakt.
Wilt niets daarby door kunst verzinnen:
Blyft, zo als God u heeft gemaakt,
En ieder zal u vast beminnen.

EINDE.

By den boekhandelaar Uylenbroek, te Amsteldam, in de Nes, zyn de volgende beste en nieuwste tooneelstukken, zo in vaerzen als prosa, te bekomen.

H. Aschenbergh, De Deugdzaame Zoon, tooneelspel f - : 8 : -
J. A. Backer, De Dood van Seneca, treurspel. - - : 6 : -
A. L. Barbaz, Philoctetes, op het eiland Lemnos, treurspel - - : 8 : -
——— De Nieuwsgierige, blyspel . - - : 8 : -
——— Ericia, of de Vestaalsche maagd, treursp. - - : 8 : -
W. Bilderdijk, Edipus, treurspel, en brief. - 1 : 4 : -
——— De dood van Edipus, treurspel . - 1 : - : -
——— Deukalion en Pyrrha, tooneelstuk - - : 15 : -
W. Bingley, Het Zestienjarig Meisje, blyspel . - - : 6 : -
——— De Belagchelyke Tooneelzucht, blyspel. - - : 10 : -
I. de Clercq, H. Z. Meriones, treurspel. . - - : 8 : -
——— Eduard en Eleonora, treurspel - - : 8 : -
——— Saint Valori, tooneelspel . - - : 8 : -
M. A. de Clercq, Montrose en Amelia, tooneelspel - - : 8 : -
——— Vanglenne, tooneelspel. . - - : 10 : -
——— Afwezigheid, tooneelspel . - - : 8 : -
J. G. Doornik, De Graaf van Sternfeld, tooneelspel - - : 8 : -
——— Timoleon, treurspel. . . - - : 10 : -
A. A. Gaignan de l'Ami, Elize, treurspel . - - : 6 : -
P. G. Witsen Geysbeek, De Ongeduldige, blyspel - - : 8 : -
——— De Fransche helden, treurspel - - : 10 : -
——— Catherine, toonee spel . - - : 10 : -
——— De Volksverdrukker, tooneelspel - - : 10 : -
G. J. Hammius, Eulalia Meinau, tooneelspel . - - : 12 : -
——— De Huwlyksgift, tooneelspel. . - - : 12 : -
O. C. F. Hoffham, Al stond 'er de galg op! blyspel - - : 18 : -
——— De Broek, voorspel . . - - : 6 : -
J. Houtman, Thz. Irene, treurspel . . - - : 6 : -
——— Montrose en Amelia, tooneelspel - - : 8 : -
——— De Indianen in Engeland, blyspel - - : 12 : -
——— De Doortrapten, blyspel - - : 8 : -

J. Houtman, Thz. Wie is zy? blyſpel. . 6 : 8 :
J. Hugli, Willem Tell, treurſpel. . . - - : 8 :
W. Imme, Delia en Adelaïde, tooneelſpel . - - : 8 :
——— De Weldadige, tooneelſpel . . - - : 6 :
——— De Verſtandige Echtgenoote, tooneelſpel - - : 8 :
——— De Jonge Walburg, tooneelſpel. . - - : 10 :
——— De Edelmoedige Zoon, tooneelſpel . - - : 6 :
——— Zaïde, treurſpel . . - - : 8 :
P. J. Kasteleijn, De Marquis de Bouïllé, heldenſpel - - : 6 :
——— De Jufferlijke Kamerdienaar, blijſpel - - : 6 :
——— Elfride, treurſpel, *pl.* . - - : 12 :
——— Codrus, treurſpel . . - - : 8 :
L. J. Lamaiſon, Clementine en Desormes, toon. - - : 8 :
C. Loots, Armoede en Grootheid, tooneelſpel . - - : 12 :
J. Lutkeman, Codrus, treurſpel . . - - : 6 :
——— Canut, treurſpel . . - - : 8 :
P. F. Lynſlager, Zoé, tooneelſpel . . - - : 8 :
A. Maas, De Wantrouwige, blyſpel. . . - - : 10 :
J. Nomsz, De Graaf van Warwik, treurſpel. - - : 7 :
——— Bajazeth, treurſpel . . - - : 7 :
——— De Cid, treurſpel . . - - : 7 :
——— Athalia, treurſpel . . - - : 7 :
——— Amelia, treurſpel . . - - : 7 :
——— Soliman de tweede, blyſpel . . - - : 8 :
——— Cora, treurſpel, *pl.* . . - - : 12 :
——— Coralli, treurſpel, *pl.* . . - - : 12 :
H. Ogelwight, Jun. Men doet wat men kan, blyſpel. - - : 6 :
——— De Verbeterde Dwaas, blyſpel - - : 6 :
——— Waldheim, tooneelſpel . - - : 12 :
——— De Vrindenraad, tooneelſpel - - : 12 :
——— Louïſe en Volſan, tooneelſpel - - : 8 :
——— Het Geſchenk, blyſpel . - - : 6 :
——— De Pruik en de Das, blyſpel. - - : 6 :
P. Pypers, Merinval, tooneelſpel . . - - : 10 :
——— De Graaf van Comminge, tooneelſpel - - : 12 :
——— Lauſus en Lydia, treurſpel, *pl.* . - - : 12 :

R. Rekker, Benjowsky, tooneelspel, met muzyk.	- - : 12 : -
——— en J. v. d. Stam, De Temperamenten, bl.	- - : 12 : -
——— ——— De Geleerde Vrouw, blyf.	- - : 12 : -
R. Ruloffs, Willem Tell, treurspel, *pourt.*	- - : 12 : -
——— Fredrik van der Trenck, tooneelspel	- - : 8 : -
J. Starrenburg, Apollo in Dordrecht en De Zangberg, twee divertissementen	- - : 6 : -
P. van Steenwyk, Leonidas, treurspel	- - : 8 : -
P. J. Uylenbroek, Meropé, treurspel, *pl.*	- - : 12 : -
——— De Vertrouweling, kluchtig treursp.	- - : 12 : -
——— De Ware Heldenmoed, tooneelsp.	- - : 8 : -
——— Fenelon, treurspel.	- - : 10 : -
——— Cecilia, tooneelspel	- - : 8 : -
D. A. v. d. Wart, Liefde en Grootmoedigh. tooneelsp.	- - : 10 : -
——— Cange, tooneelspel	- - : 6 : -
——— Weldenkende Represent. toon.	- - : 6 : -
——— De Schilder, tooneelspel	- - : 8 : -
M. Westerman, Afkeer en Liefde, tooneelspel.	- - : 8 : -
——— Wat doet het lot niet! blyfspel	- - : 7 : -
——— Rondenstein, tooneelspel	- - : 12 : -
Wigcherlink, De Rechtschapen Krygsman, tooneelsp.	- - : 8 : -
N. S. v. Winter, Menzikoff, treurspel	- - : 8 : -
L. W. ——— Louize d'Arlac, treurspel	- - : 8 : -
——— Sebille van Anjou, treurspel	- - : 8 : -
——— Gelonide, treurspel	- - : 8 : -
Non datur ad musas, &c. Esther, treurspel	- - : 7 : -
Vlijt doet vorderen, De Gewaende Philosooph, blijsp.	- - : 6 : -
De Burgemeester, tooneelspel.	- - : 12 : -
De Slacht-offers van Kloosterdwang, tooneelspel	- - : 10 : -
Het Weeskind, tooneelspel.	- - : 10 : -
De Gedwongen Geldleening, tooneelspel.	- - : 7 : -

Van meest allen zyn eenigen voor de liefhebbers op groot papier te bekomen. Verscheiden nieuwen zyn ter persse.

Veertig Kunstprinten voor onderscheiden tooneelspellen.

Algemeene Kunsttitels voor allerlei dichtwerken, in 4to. en in 8vo.